

в автопародия и ирония с трагичен привкус: „В полето ли при селянина груби / не беше ти, / край него дни ли не изгуби, / сама осмяла своите мечти?“

Етажирането на литературата, устремяването на нейната текстовост по устремения все по-нагоре и нагоре вертикал, в действителност не е безобидна рационализация. То е болезнен, катарзисен процес: ведно с автореториката ескалира и драматизмът, породен от осъзнатата преломеност на собственото слово, от осъзнатата напразност на неговите фикции и визии. Осмисляйки едностранчивостта им, както и тяхната изобразителна недостатъчност, Азът тенденциозно ги огрубява, умалява, десакрализира тяхната съкровеност. Всяка конкретно очертана визия, вклинена под форма на парадигма в оста, мигом става не-себе си, унифицира се, превръщайки се в своя надскоченост и отрицание. Редом с нормативизирането на поетическите езици се разширява и металиричското пространство: *прихлупената изба – полето – тъмните балкани*. Текстът спонтанно изгражда опозицията *високо – ниско*, в която, подобно на Ботевия „Хаджи Димитър“, се вливат значения от следния ред: *безпределност на духовното, героична въздигнатост, ореолна непостижимост – предел, равеност, безличие, принизеност на човешкото битие*. Естествено, Ботев и *ботевското* не могат да останат неприявени в „Песен“-та, но очевидно при граматикализирането им изникват трудности. Определено се усеща раздвоение у автора на парадигматични литературни редове – да бъдат ли безмилостно подведени под знака на *езика-код*, да бъдат ли ожесточено апострофирани като надмогнат творчески (и поетически!) етап, или отделни елементи – приети като знаци на типично *ботевското* светоизживяване – да продължат изкачването си до по-висши звена в системата. Амбивалентността в отношението към *ботевското* образостроене се запазва до поантовите финални стихове на „Песен“-та. От една страна, като тематичен език Ботевата апотеозност е отхвърлена: „Ти сълзи ли